

Sygn. akt IV P 19/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Marciniak

Ławnicy: Jan Stanisław Kołakowski, Maria Magdalena Wróblewska

Protokolant: sekretarka Monika Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 06 lipca 2020 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. C.

przeciwko Urzędowi Miasta M.

o ustalenie zatrudnienia na czas nieokreślony

I. Ustala, że umowa o pracę zawarta w dniu 04 stycznia 2018r. pomiędzy

powódka E. C. a pozwanym Urzędem Miasta M. obowiązująca od 20 stycznia 2018r. była umową o pracę na czas nieokreślony;

II. Nakazuje pobrać od pozwanego Urzędu Miasta M. na rzecz Skarbu

Państwa – Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 1.412 złotych (jeden tysiąc czterysta dwanaście złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy prawa.

sędzia Justyna Marciniak

Jan Stanisław Kołakowski Maria Magdalena Wróblewska

Sygn. akt IV P 19/20

UZASADNIENIE

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 05 lutego 2020r. w sprawie o sygn. akt IV P 167/19, Sąd wyłączył do odrębnego rozpoznania i rozstrzygnięcia roszczenie powódki E. C. o ustalenie zatrudnienia u pozwanego Urzędu Miasta M. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony (k. 2 akt).

Ostatecznie, na rozprawie w dniu 06 lipca 2020r., powódka E. C. wniosła o ustalenie zatrudnienia na czas nieokreślony od 20 stycznia 2018r. (k. 259 akt)

Pozwany Urząd Miasta M. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pełnomocnik pozwanego wskazał, że wbrew twierdzeniom powódki, pracodawca nie naruszył wynikającego z art. 25¹ § 1 k.p. limitu dotyczącego okresu zatrudnienia w zakresie maksymalnego okresu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony, a także maksymalnej liczby takich umów. Podniósł, iż umowy zawarte w ramach prac interwencyjnych, do jakich należały umowy o pracę zawarte z powódką, są wyłączone spod zakresu działania przedmiotowego przepisu, nie wliczają się do określonego przepisem limitu. Wynika to z faktu, że poprzez zatrudnienie niepełnosprawnego przy pracach interwencyjnych realizują się nie tylko indywidualne interesy pracownika i pracodawcy, lecz także interes społeczny. Na potwierdzenie swojego stanowiska, pełnomocnik pozwanego powoła się na orzeczenie Sądu Najwyższego Izby Pracy, (...) społecznych i Spraw Publicznych z dn. 28 sierpnia 2013 r., wydanego w sprawie o sygn. akt I PK 46/13, w którym to podkreślono, że zawarcie umowy o pracę w ramach robót publicznych i prac interwencyjnych może nastąpić tylko na czas określony i z tego względu nie ma do takiej umowy zastosowania skutek wynikający z art. 25¹ § 1 k.p. Z kolei zatrudnienie powódki u pozwanego było konsekwencją zawarcia ze starostą umowy o prace interwencyjne i miało na celu przede wszystkim wsparcie osoby bezrobotnej. Niezależnie od powyższego, pełnomocnik pozwanego stwierdził, iż żadna z umów oddzielnie oraz łącznie nie przekroczyły limitu 33 miesięcy. Z kolei umowy o pracę z dnia 20 stycznia 2018r. i 01 stycznia 2019r. zostały zawarte z powódką już bez refundacji, zaś podstawy ich zawarcia nie stanowiła umowa pomiędzy Urzędem Miasta M. a Starostą. Zatem, w ocenie pełnomocnika pozwanego, praca świadczona przez powódkę w oparciu o te umowy nie może być zaliczona do prac interwencyjnych (k. 216-217 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 października 2015r. pomiędzy powódką E. C. a pozwanym Urzędem Miasta M. została zawarta umowa o pracę na czas określony od dnia 05 października 2015r. do dnia 04 grudnia 2015r. Na jej podstawie powódka została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomoc administracyjna. Miejscem wykonywania pracy przez powódkę był Urząd Miasta M. Wydział Organizacyjny. Następnie, w dniu 03 grudnia 2015r. pomiędzy stronami doszło do zawarcia kolejnej umowy o pracę na czas określony od dnia 05 grudnia 2015r. do dnia 04 lipca 2016r.

(Dowód: umowa o pracę z dn. 05.10.2015 r. k. 220, umowa o pracę z dn. 03.12.2015r. k. 221, świadectwo pracy z dn.04.07.2016r. k. 207, zeznania powódki k. 260)

Na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 11 lipca 2016r., na czas określony od dnia 11 lipca 2016r. do dnia 10 kwietnia 2017r., powódka E. C. ponownie została zatrudniona u pozwanego w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomoc administracyjna.

(Dowód: umowa o pracę z dn. 07.07.2016r. k. 222, świadectwo pracy z dn. 10.04.2017r. k. 208, zeznania powódki k. 260)

Od dnia 20 kwietnia 2017r. powódka E. C. ponownie została zatrudniona u pozwanego kolejno na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 20 kwietnia 2017r. do dnia 19 stycznia 2018r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomoc administracyjna, na podstawie umowy o pracę na czas określony z dnia 04 stycznia 2018r. od dnia 20 stycznia 2018r. do dnia 31 grudnia 2018r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomoc administracyjna oraz umowy o pracę na czas określony z dn. 19 grudnia 2018r. od dnia 01 stycznia 2019r. do dnia 31 sierpnia 2019r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kancelista.

(Dowód: umowa o pracę z dn. 19.04.201 r. k. 223, umowa o pracę z dn. 04.01.2018r. k. 224, umowa o pracę z dn. 19.12.2018r. k. 225, świadectwo pracy z dn. 02.09.2019r. k. 209, zeznania powódki k. 260)

W dniu 30 września 2015r. pomiędzy Starostą (...) a Burmistrzem Miasta M., zw. w dalszej części Pracodawcą, została zawarta umowa nr EZ.8340.5.2015. W § 1 tejże umowy strony ustaliły, że zorganizują miejsce pracy w Urzędzie Miasta M. dla 1 osoby niepełnosprawnej zarejestrowanej jako poszukująca pracy na stanowisku – pomoc administracyjna, poszukujący pracy zostanie zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie wydanego przez PUP w M. skierowania oraz że skierowany przez Starostę poszukujący pracy posiada status pracownika pracodawcy. Zgodnie z

§ 2 umowy, dofinansowanie zatrudnienia miało odbywać się w okresie od 05.10.2015r. do 04.04.2016r. Pracodawca był zobowiązany do utrzymania w zatrudnieniu skierowanego poszukującego pracy przez okres 3 miesięcy po zakończeniu refundacji. W § 3 umowy, Starosta zobowiązał się, że zrefunduje Pracodawcy ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych część wydatków poniesionych na wynagrodzenie oraz składki na ubezpieczenie społeczne dla zatrudnionego poszukującego pracy. Następnie, w dniu 05 lipca 2016r. oraz w dniu 07 kwietnia 2017r. pomiędzy Starostą (...) a Burmistrzem Miasta M., doszło do zawarcia kolejnych umów o zorganizowanie zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych dla osoby niepełnosprawnej na stanowisku – pomoc administracyjna w Urzędzie Miasta M..

(Dowód: umowa nr EZ.8340.5.2015 z dn. 30.09.2015r. k. 232v. -234v., umowa nr EZ.8340.3.2016 z dn. 05.07.2016r. z dn. 05.07.2016r. k. 229-231, umowa nr EZ.8340.1.2017 z dn. 07.04.2017r. k. 226-228)

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w przeważającej części bezsporny i Sąd ustalił go na podstawie zgromadzonych i wyszczególnionych wyżej dokumentów, których prawdziwość nie była podważana przez strony oraz w oparciu o zeznania powódki E. C..

Zeznaniom powódki Sąd dał wiarę. Jej twierdzenia co do czasokresu zatrudnienia u pozwanego nie były kwestionowane. Ponadto znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Spór sprowadzał się do oceny, czy umowa o pracę zawarta z powódką na czas określony, obowiązująca od 20 stycznia 2018r., powinna być uważana za zawartą na czas nieokreślony.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że podstawę prawną roszczenia powódki o ustalenie istnienia stosunku pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony stanowi art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Niewątpliwie, powódka ma interes prawy w żądaniu ustalenia, że łączyła ją z pozwanym umowa o pracę na czas nieokreślony.

Zgodnie z treścią przepisu art. 25¹ § 1 k.p., w brzmieniu obowiązującym od dnia 22 lutego 2016r., okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony, a także łączny okres zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas określony zawieranych między tymi samymi stronami stosunku pracy, nie może przekraczać 33 miesięcy, a łączna liczba tych umów nie może przekraczać trzech.

Jak stanowi § 2 powyższego przepisu, uzgodnienie między stronami w trakcie trwania umowy o pracę na czas określony dłuższego okresu wykonywania pracy na podstawie tej umowy uważa się za zawarcie, od dnia następującego po dniu, w którym miało nastąpić jej rozwiązanie, nowej umowy o pracę na czas określony w rozumieniu § 1.

Przepis art. 25¹ k.p., w powyższym brzmieniu, nadany przez ustawę nowelizującą z 25 czerwca 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1220), ma na celu ochronę pracownika przed nadużywaniem przez pracodawców umów na czas określony. W poprzednim brzmieniu przepis ten przewidywał przekształcenie się z mocy prawa trzeciej kolejnej umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony, jeżeli przerwy między nimi nie przekraczały miesiąca.

Wprowadzając te przepisy, ustawodawca wykorzystał wszystkie trzy możliwości regulacji tego przedmiotu przedstawione do wyboru państwom członkowskim w klauzuli 5 ust. 1 załącznika do dyrektywy 99/70. Orzecznictwo TS uznaje za zgodną z tą klauzulą regulację krajową przewidującą zróżnicowane środki ochrony pracownika (por. teza druga postanowienia z 24.04.2009r., C-519/08, LEX nr 511769).

Sąd nie podziela stanowiska strony pozwanej, iż umowy o pracę zawarte z powódką na czas określony w ramach prac interwencyjnych wyłączone są spod zakresu działania przepisu art. 25¹ § 1 k.p. Przede wszystkim przepis art. 25¹ k.p. nie zawiera żadnych wyłączeń spod zakresu jego stosowania. Z kolei orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości stanowi, że przepis art. 25¹ k.p. nie stosuje się do umów o pracę między agencją pracy tymczasowej i pracownikiem tymczasowym. Pracownicy ci nie są bowiem objęci dyrektywą 99/70 (por. wyrok TS z 11.04.2013r., C-290/12, Della R., (...):EU:C:2013:235). Natomiast powołana przez pełnomocnika pozwanego w odpowiedzi na pozew uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt I PK 46/13 dotyczy stanu faktycznego sprzed implementowania dyrektywy 99/70.

Dalej wskazać należy, iż przepis § 1 art. 25¹ k.p. wprowadza dwa niezależne od siebie limity zatrudnienia na podstawie umowy na czas określony (umowy limitowane), oba obowiązujące wobec tych samych stron przez czas nieoznaczony żadnym końcowym terminem. Limit czasu trwania umowy wynosi 33 miesiące. Może on być wykorzystany jednorazowo lub w częściach, przy czym części nie może być więcej niż trzy (limit powtarzalności umowy). Długość trwania poszczególnych umów w ramach limitu oraz wymiar ewentualnych przerw między nimi są bez znaczenia. Przedłużenie przez strony obowiązywania umowy (czyli tzw. aneksowanie) przepis § 2 kwalifikuje jako zawarcie nowej umowy. Prawo pracy nie określa sposobu obliczania terminów i dlatego stosuje się odpowiednio Kodeks cywilny. W odniesieniu do okresu 33 miesięcy ciągłość terminu nie jest wymagana (może on także składać się z 2 lub 3 części).

Zgodnie z art. 14 ust. 4 ustawy nowelizującej z dn. 25 czerwca 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1220), do umów o pracę na czas określony, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 25¹ k.p. ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednakże do okresu zatrudnienia, o którym mowa w tym przepisie, wlicza się okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony przypadający od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, a trwająca w tym dniu umowa o pracę na czas określony jest uważana za pierwszą umowę w rozumieniu art. 25¹ ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą albo za drugą umowę w rozumieniu tego przepisu, jeżeli została zawarta jako druga umowa w rozumieniu art. 25¹ ustawy zmienianej w art. 1 w dotychczasowym brzmieniu.

Jak ustalił Sąd, w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. 22 lutego 2016r., z powódką była zawarta druga umowa o pracę na czas określony. Zatem w dniu 11 lipca 2016r. doszło do zawarcia pomiędzy stronami trzeciej umowy o pracę na czas określony, w dniu 20 kwietnia 2017r. czwartej umowy o pracę na czas określony, w dniu 20 stycznia 2018r. do piątej umowy o pracę na czas określony, zaś w dniu 01 stycznia 2019r. do szóstej umowy o pracę na czas określony. Z dniem 22 lutego 2019r. okres zatrudnienia powódka na czas określony wynosił 33 miesiące. W związku z tym doszło do przekształcenia umowy o pracę na czas nieokreślony.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd doszedł do przekonania, iż umowa o pracę zawarta w dniu 04 stycznia 2018r. pomiędzy powódką E. C. a pozwanym Urzędem Miasta M., obowiązująca od 20 stycznia 2018r., była umową o pracę na czas nieokreślony.

Warto też przypomnieć nadal w pełni aktualny pogląd, wyrażony w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 1998r. (III CZP 52/97, OSNAPiUS 1998 Nr 19 poz. 558), w której Sąd Najwyższy przypomniał, że po pierwsze – standardem prawa pracy jest umowa na czas nieokreślony, „która, ze względu na sposób i zakres ochrony przed jej rozwiązaniem, najpełniej respektuje uzasadnione potrzeby pracownika”, po drugie – umowa terminowa jest wyjątkiem, który, jeśli ma być zastosowany, to tylko ze względu na usprawiedliwione interesy obu stron stosunku pracy i „nie może być przez pracodawcę nadużywany w celu obejścia przepisów o ochronie trwałości bezterminowego stosunku pracy”.

Stosownie do treści art. 97 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio

przepisy art. 113 tejże Ustawy, z tymże obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Kosztami sądowymi których strona nie miała obowiązku uiścić Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał więc pobrać od pozwanego Urzędu Miasta M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 1.412 złotych tytułem nieuiszczonej przez powódkę opłaty sądowej od pozwu, od której była ona zwolniona na mocy art. 96 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.

Sędzia Justyna Marciniak